

Porota alebo revolučný tribunál? Kam smeruje americké súdnictvo po smrti Georga Floyd?

- CZ24 News | 24. dubna 2021

USA: Ešte stále to v USA síce nevyzerá ako vo filme *Manželia z roku 2*, v ktorom obhajca hlavného hrdinu, predstavovaného vynikajúcim J. P. Belmondom, predniesol obhajovaciú reč nasledovného znenia: „*Nepoznám trest, ktorý by dostatočne potrestal ohavný skutok, ktorého sa dopustil môj klient,*“ ale momentálna situácia sa začína k tejto predlohe podozrivo približovať.

Vo filme totiž sudcovia, po tom ako údajného kontrarevolucionára odsúdili na smrť, s uznaním ohodnotili obhajcu: „*Vďaka občan, splnil si si svoju povinnosť.*“ A toto už v USA teraz majú. Aj keď sa to ešte stále netýka obhajcu, ale „len“ poroty.

Porota zložená zo šiestich belochov a šiestich farebných, včera uznala bývalého policajta Dereka Chauvina, ktorý zabil Georgea Floyd, za vinného vo všetkých bodoch obžaloby. Hrozí mu teraz trest až vo výške 40 rokov a pokiaľ si všetci splnia svoju občiansku povinnosť, tak je možné, že ho aj dostane. Celá kauza sa totiž preklasifikovala v priebehu minulého roka nielen zo zabitia na vraždu, ale aj z prípadu kriminálneho na politický. Nová vlna ľavicovo-neomarxistického besnenia, ktorá sa minulý rok prehnila Spojenými štátmi v podobe hnutia BLM, sa v januári spojila s rovnako naladenou novou administratívou a odsúdenie Dereka Chauvina sa stalo otázkou občianskej zodpovednosti a politickej správnosti.

Aby o tom nikto nepochyboval, tak nový prezident Joe Biden deň pred vyneseníom verdiktu poroty predniesol vety, ktoré svedčia o všeličom, len nie o tom, že tento proces a americké súdnictvo sú nestranné. Verejne uviedol, že celý prípad je úplne jasný a „*dôkazy sú podľa mňa úplne presvedčivé*“. Následne dodal: „*Modlím sa, aby bol verdikt, ktorý bude vynesný, tým správnym*

verdiktom.“

Kedže bol pre neho prípad jasný a mal naň jednoznačný názor, tak netreba dlho premýšľať o tom, aký verdikt považoval za správny. Nota bene, keď v pondelok večer telefonoval s rodinou Georgea Floyd, aby jej vyjadril svoje sympatie, ako to celému svetu oznámila jeho hovorkyňa Jen Psakiová.

Zhrňme si to: prezident Biden, ktorý nemá čo zasahovať do činnosti nezávislých súdov, teda už dopredu vie, aký by mal byť ten „správny verdikt“. Vzápätí, po vyslovení svojej úvahy a túžby sa na chvíľu spamätal, keď si uvedomil, že by jeho výroky mohli byť vnímané ako ovplyvňovanie poroty a dodal, že takto jednoznačne sa mohol vyjadriť jedine preto, že ho už nemôžu počuť členovia súdnej poroty. Či ho však porotcovia nikdy nepočuli predtým a či celé mesiace súd a porota nepracovali pod tlakom mediálnej a politickej hystérie, za asistencie revolučného nasadenia BLM a lavicovo liberálnych politikov, to v záplave oficiálneho nadšenia po ohlásení rozsudku zrejme nikto nerieši.

Tlak, ktorý pociťovala porota bol nepochybne enormný a vízia výbuchu občianskych nepokojov, pokiaľ by rozsudok znel inak, krajne nepríjemná. Tomu zodpovedalo aj bleskové vysporiadanie sa porotcov s dilemou rozsudku. Ich porada trvala len deväť hodín, pričom bežne sa porotcovia motajú okolo rozsudku dni, niekedy aj týždne. Hlas pokroku však zavelil a bolo zrejme potrebné splniť povinnosť.

Expresnosť celého rokovania vzbudila podozrenie dokonca aj v takom liberálnom a pokroku naklonenom periodiku akým je *The Washington Post*, v ktorom sa komentátor Keith Alexander s údivom pozastavoval nad tým, že bolo zaujímavé, ako si porota nevyžiadala od súdu ďalšie dodatočné informácie, ani nemala doplňujúce otázky: „*To je prinajmenšom veľmi neobvyklé.*“ Samotné rozhodnutie označil za „*veľmi rýchle. Až prekvapivo. Bežne trvá rozhodovanie dva či tri dni, alebo týždeň.*“ A potom prichádza kľúčová veta: „*Z môjho pohľadu je jasné, že porotcovia boli rozhodnutí už minulý týždeň.*“ Nemusíme o tom pochybovať.

Po vynesení rozsudku preletela údajne celými Spojenými štátmi vlna radosti a nadšenia. Tak to aspoň formulovali v stalinistickom duchu liberálnej médií. Vo vykresľovaní atmosféry radosti ľudu nad múdram a bdelym rozhodnutím poroty, popisovali trúbiace autá, slzy dojatia a iné prejavy masovej hystérie.

Zároveň sa celé USA trasú pred možnými protestami, pretože s jedlom rastie chuť, ako hovorí ošúchané ale pravdivé príslovie a navyše sa americkým policajtom medzitým podarilo v Minneapolise poraniť s následkom smrti ďalšieho černošského kriminálnika a ešte aj v deň rozsudku zastreliť šesťnásťročnú černošku, ktorá údajne napadla nožom okoloidúcich. Bude teda aj tak proti čomu a za čo demonštrovať.

Preto okolo budovy súdu v Minneapolise polícia rozmiestnila ochranné bariéry a ostnatý drôt, okolo ktorých rozmiestnila 3500 po zuby ozbrojených príslušníkov Národnej gardy. To však demonštrantov neodradilo a dokonca si na dvoch členov gardy zastrieli.

Že je proces dokonale spolitizovaný a pripomína skôr monsterprocesy z 50. rokov než nezávislé vyšetrovanie, to jasne dáva najavo sám súčasný hlavný strážca pokroku v USA, Joe Biden. Ten privítal „správny verdikt“ poroty s nadšením a označil ho za „*obrovský krok vpred, pri pochode za spravodlivosť v Amerike*“. Zdá sa teda, že podľa Bidena doteraz spravodlivosť v americkom súdnictve absentovala a až dnes sa začína jej víťazné ťaženie. Zašiel však ešte ďalej a hovoril o tom, že Floydova smrť bola vraždou za bieleho dňa a „*odkryla pred celým svetom systémový rasizmus*“. Vidíme a počujeme dobre? Americký prezident verejne označuje americký systém za rasistický! Táto rétorika pripomína staré dobré časy komunistickej propagandy, v ktorej sa takmer každá poéma o úspechoch budovania socializmu končila poukázaním na všadeprítomný rasizmus v USA.

Ozval sa aj bývalý prezident Barack Obama. Rovnako aj on je síce spokojný, ale nie celkom: „*Porota dnes urobila správnu vec, ale skutočná spravodlivosť si vyžaduje viac.*“ Čo ešte?

Nie, stále nie sme ani podľa Joea Bidena na konci budovania krásneho nového sveta: „*To ale nestačí. Nemôžeme tu skončiť. Zaistíme skutočnú zmenu a reformu. Môžeme a musíme urobiť viac, aby sme znížili pravdepodobnosť, že sa takéto tragédie budú opakovať.*“

Ako to chce zaistiť, keď podľa oficiálnych štatistík predstavuje černošská populácia nadpriemerne zastúpených abonentov štátneho väzenského systému v USA, a keď len počas súdneho pojednávania polícia pri zákrokoch proti kriminálnym živlom černošského pôvodu vyrobila ďalšie dva polotovary na nasledujúce revolučné procesy?

Ďalšia a pre normálny život v krajine ešte závažnejšia otázka znie: ako chcú policajtov donútiť, aby zasahovali proti kriminálnej činnosti, keď im je už teraz jasné, že ich snaha o zneškodnenie zákonom dlhodobo hľadaných alebo momentálne aktívnych porušovateľov zákona, im nakoniec môže vyniesť až 40-ročný trest odňatia slobody? Pretože, či už sa to niekomu páči alebo nie, Derek Chauvin použil metódy, ktoré ho naučili na policajnej akadémii, metódy a postupy, ktoré sú zákonné a odporúčané. Neexistuje sudca, okrem Sudcu Najvyššieho, ktorý by mu bol schopný dokázať, či sa pri použití týchto metód vo svojom vnútri rozplýval rozkošou, alebo len trpol, či ho nechce o hlavu vyšší Floyd oklamať a po uvoľnení mu utiecť, pričom by musel na neho potom strieľať. Keďže však rovnaké chvaty používajú policajti na celom svete, vrátane tých európskych, môžeme sa domnievať, že tento postup nie je výnimočný. Dohadovať sa môžeme o miere empatie a súcitu, čím sa však presúvame z oblasti dokázateľných faktov do oblasti dojmov a emócií. Rasistický motív v prípade Chouvinu, ktorého žena nie je beloška ale Aziatka, zrejme tiež nebude dokázateľný.

Navyše, rozhorčenie nad postupom Dereka Chouvinu, ako aj uspokojenie z jeho potenciálneho 40-ročného trestu, prejavované stredoeurópskymi a východoeurópskymi liberálmi s nádychom bojovej hystérie, podozrivo ostro kontrastuje s benevolentnosťou, s akou sa po roku 1990 postupovalo voči skutočným maniakálnym sadistom, dozorcami a policajtom z komunistických lágrov a väzení, ktorí mučili politických väzňov (mužov i ženy) s ohavnou brutálnosťou a zvrhlosťou. Všetko vtedy bolo premlčané, v duchu všeobecného odpustenia. Nie je zaiste náhoda, že súčasní liberáli sú veľmi často potomkami bývalých aktívnych komunistov.

Prípád brata slávneho poľského liberála Adama Michnika, Stefana Michnika, (už ich otec Samuel Rosenbusch bol aktívny komunista) hovorí za všetky. Podieľal sa ako komunistický sudca na poľských politických monsterprocesoch, odsúdil na smrť množstvo nevinných ľudí, bol dôstojníkom tajnej polície. V roku 1969 utiekol do Švédska a začal príhodne podporovať demokratickú opozíciu (!), ktorej členov predtým posielal na smrť. Keď poľská vláda a súdnictvo žiadali po roku 1990 jeho vydanie, Švédsko odmietlo. Spokojne žije vo Švédsku dodnes. Kde bola svetová revolučná liberálna bdelosť vtedy?

Môžeme porovnať Dereka Chouvinu, konajúceho zákrok pred kamerami s takýmito sadistami, ktorí behali aj po roku 1990 pokojne medzi nami?

A ďalšia otázka: budú účastníci demonštrácií BLM, pri ktorých dochádzalo k rabovaniu, podpaľáctvu, ale aj úmrtiam, súdení rovnako razantne, rýchlo a s uspokojením pána prezidenta Bidena?

Nad odpoveďou zrejme nemusíme dlho premýšľať. Takéto kroky evidentne nie sú v záujme pokroku. Pochopili to politici, pochopili to porotcovia a je načas, aby to pochopili aj bežní obyvatelia v USA aj v Európe.

Autor: Branislav Michalka